

PRVNÍ SMRT

Neilin se zlehka dotýkala chladivého křišťálu na svém krku. Pulzoval jí pod prsty jako živé srdce. Vnímala, jak jí do konečků prstů proudí energie, studená jako ledový proud vody. Ale jakmile ji ucítla v žilách, hrála příjemně jako horký čaj, který pijete za zimního večera.

Myšlenkami byla u jezerní panny, ale už necítla vinu ani bolest. Moc, která se jí rozhořela v nitru, ji uklidňovala a způsobovala, že Neilin ve svém srdci i duši, v celé své bytosti, cítila mír.

Kráčeli po vyšlapané úzké pěšině uprostřed polí. Úroda byla dávno sklizená, zbyla jen tmavá zem a ostré trsy pokoseného obilí. Podél cestičky rostla vysoká žlutá tráva. Neilin jednou rukou přejížděla po jejích konečcích. Stébla ji šimrala do dlaně.

Brzy se před nimi objevila louka. Zčásti byla ještě zelená, ale byla to taková matná zeleň, nevýrazná a neživá. Louka už místy žloutla, ale tráva byla přesto vysoká, sahala příchozím až po kolena. Neilin si připadala, jako by se brodila žlutozeleným mořem.

„Támhle je Firon,“ ozvala se Ellnesa vedle Neilinina ucha a ukazovala před sebe. Dívka spatřila několik vzdálených domků.

„Je to malá vesnička,“ vysvětlovala elfka. „Ale my ji obejdeme. Tudy,“ a ukázala k blízkým kopcům. Potom zamyšleně pohlédla k nebi. Bylo šedé, jako by se na něm usadil popel. „Za chvíli padne soumrak.“

„Musíme si zvyknout cestovat za tmy,“ přidal se Awrixel. Neilin sebou při zvuku jeho hlasu trochu škusbla. Cítila podivnou tíseň. Ještě nikdy si nebyli tolik vzdálení jako právě teď. Nevycházeli spolu dobře

a bylo to čím dál horší. Už spolu raději ani nemluvili. Když si vzpomněla na doby, kdy ji provázel Sardonem k Neprobádanému hvozdu, nebo na časy docela nedávné, kdy opustili Än-Ielwil a mířili hledat Ärmaelův křišťál, zabořilo ji u srdce. Tehdy si byli blízcí, velmi blízcí.

Všechno se změnilo tou zatracenou pusou!

„Ještě není pozdě,“ pokračoval Awrixel, kráčející s R'Tilem za Neilinými zády. „Může být kolem půl páté odpoledne. Do noci zbývá spousta času, který využijeme a půjdeme dál.“

Neilin se otočila na Ellnesu. Mluvila k ní, ne k němu. „Ale já nemám elfské oči. Vy ve tmě vidíte dobře, já nevidím skoro nic.“

„Měsíc nám bude světlem,“ odpovíděla Ellnesa s úsměvem. „Povédeme tě.“

„Není to příjemné?“ promluvil najednou R'Tiles vesele. Z úst mu čouhalo stéblo trávy. „Cestovat bez Sorgana v zádech,“ šťastně si povzdchl. „Tomu říkám pohodička!“

„I když se Sorgan vrátil do Nar'doxu, neznamená to, že nemáme v zádech jiné nebezpečí,“ napomenula ho Ellnesa. „Nevěřím, že za námi Isgraël poslal jenom jeho.“

R'Tiles pozvedl obočí. Jeho hlas zněl lehce pobaveně. „Možná si myslel, že jeho *nejskvělejší* válečník –“ nejskvělejší vyslovil se značnou trpkostí, „– a drak budou stačit k tomu, aby nás vyřídili.“

„Každopádně se musíme mít stále na pozoru,“ opáčila Ellnesa. Neilin s ní souhlasila.

Na louce rostlo mnoho bílých květin, podobaly se sedmikráskám. V lehkém větříku se točily a pohupovaly, jako by tančily podle nějaké písničky. Neilin se po jedné z nich natáhla, chtěla si ji utrhnout. Se zimou za dveřmi bylo velmi neobvyklé, aby ještě kvetly nějaké květiny.

Když se jí ale dotkla, květina ucukla.

Neilin se překvapeně zastavila. R'Tiles do ní ze zadu vrazil.

„Málem jsem tě smetl,“ řekl omluvně. Neilin zírala na květinu.

„Pohnula se,“ zamumlala.

„Kdo?“ R'Tiles sledoval její obličej. „Ellnesa? No, víš, ona se čas od času hýbe, třeba zrovna teď, vidíš? Rázuje si to svižně jako...“

Neilin se na něj podívala. Cukaly jí koutky. „No tak, R'Tile!“